

hvorfor jeg har fundet mig foranlediget til paa dette Punkt at gaae noget høiere, og jeg nærer det Haab, at det høie Thing vil følge mig i saa Heenseende, og at man, naar Lovforslaget kommer til Folkethinget, muligviis da ogsaa der vil gaae med mig i dette Punkt. Jeg anseer det for rigtigt at holde paa den høiere Afgift for Næringsbevist, fordi man — jeg udtalte det igaar, men jeg skal kortelig gjentage det idag — derved sikkrer sig bedre Folk, Individer, som man kan stole mere paa, end naar det bliver overordentlig let at erhverve et saadant Næringsbeviis. Naar den ærede Ordfører iøvrigt udtalte, at man ved den Naade, hvorpaa Tilladelsen til Brændeviins-handel nu erhverves, nemlig gennem Bevillinger, netop bedst sikkrer sig, at saadan Handel kun blev drevet af Personer, som man veligt kunde betroe den, da troer jeg rigtigt, at han befandt sig i en fuldstændig Vildfarelse. Ministeriet maa jo nemlig ved Bevillingernes Meddelelse gaae efter de Indstillinger og Anbefalinger, som komme ind fra de locale Autoriteter, men man seer nu ofte, hvad jeg allerede anførte ved Sagens første Behandling, at de samme Andragender, som et Amtsråd og Politiautoriteterne tvende Gange have nægtet Anbefaling, den tredje Gang komme ind til Indenrigsministeriet med disses Anbefaling, uden at dette kan antages begrundet i, at de paagjældende Personer have rundet saa overordentlig meget i moralsk Paalidelighed. Det er snarere begrundet i, at man efterhaanden bliver kjed af det Tryk, som ores allevegne fra, og derfor giver efter. Og naar der ved den her foreslaaede Lov bliver aabnet enhver Kjøbmand og enhver Detailist Afgang til at løse Næringsbeviis paa Brændeviins-handel med en ikke forring Kjøndelse, saa er der derfor en høi Grad af Sandsynlighed for, at den Trang, der føles paa Landet til med Lethed at kunne forsyne sig med Brændeviin til Brug i Huusholdningen, ikke blot vil blive hyppigere, men ogsaa bedre tilfredsstillt.

Den ærede Ordfører meente, at det høie Thing burde foretrække det Vædringsforslag, som af Udvalget er stillet under Nr. 9 om, hvorledes der skal forholdes, naar Noget paadrager sig Restancer med den fastsatte Afgifts

Erlæggelse, fremfor en saadan Affattelse af samme, som jeg igaar antydede. Jeg skal i den Anledning kun tillade mig at udtale, at jeg muligviis til 3die Behandling af denne Sag vil stille et Vædringsforslag i den Retning, som jeg igaar antydede, fordi jeg endnu troer, at en saadan Affattelse vil være langt heldigere end den af det ærede Udvalg foreslaaede. Det kan synes maaskee lidt haardt mod den Næringsdrivende, som har løst Næringsbeviis paa den heromtalte Handel, at han ved at paadrage sig Restance med den aarlige Afgift af samme heelt skal miste sin Næringsret og kun kan faae den igjen ved paany at erlægge et saa betydeligt Beløb som 150 Rd.; men, da hele Lovforslagets Tanke gaaer ud paa, og da det er Regeringens Ønske, at Brændeviins-handelen kun skal komme i fuldt paalidelige Folks Hænder, saa seer jeg heller ikke, at der i Virkeligheden er nogen stor Fare ved at træffe en saadan Bestemmelse som den af mig omtalte. Det er, troer jeg, af et Par ærede Landsthingsmænd fra Kjøbstæder i Anledning af det omtalte Vædringsforslag blevet fremhævet, at det ikke kan nytte at forsøge paa at inddrive Restancer hos denne Slags Handlende, fordi der ikke vil findes Noget hos dem, uden at det i Reglen — endogsaa det Brændeviin, som de forhandle — vil være pausat. Men, hvis dette er saa, da maa jeg spørge, om der virkelig er nogen Udbygning til, at saadanne Folk nogensinde ville kunne komme saaledes paa Fode igjen, at de ville kunne drive Brændeviins-handel, og om det ikke endogsaa er fuldkommen rigtigt og correct, at man ubetinget søger at fjerne dem fra denne Handel. Naar det endvidere er blevet udtalt, at en saadan Bestemmelse som den omhandlede vistnok nærmest burde træffes af Hensyn til Kjøbstæderne, saa skal jeg dog, i Modsetning til hvad den ærede Ordfører i den Anledning anførte, tillade mig at bemærke, at det ikke er saa ganske sjældent, at der ogsaa paa Landet paadrages Restancer med Afgiften af Brændeviins-handel. Fremgangsmaaden paa Landet er naturligviis isaafald for Dieblirket den samme som i Kjøbstæderne ligeoverfor slige Restancedragere. Man forsøger at faae Restancen inddrevet,